

Τρομοκρατικές επιθέσεις στις Βρυξέλλες: Ναι, «είμαστε σε πόλεμο»

της Ελένης Μαυρούλη

Μια Ευρώπη, από άκρη σε άκρη, σε καθεστώς... έκτακτης ανάγκης

Εικοσιδύο Μαρτίου, εννέα και κάτι το πρωί. Ωρα «μηδέν» για τις Βρυξέλλες, την βελγική πρωτεύουσα. Για την «πρωτεύουσα» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έδρα όλων των θεσμών της.

Πανικός, φόβος, χάος, αίμα, θάνατος. Δύο επιθέσεις με πολύ καλά επιλεγμένο στόχο: Στο αεροδρόμιο και στον σταθμό του μετρό κοντά στην έδρα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής όπου γίνονται οι Σύνοδοι Κορυφής. Στον σταθμό του μετρό Maalbeek, σχεδόν ομόηχο με το όνομα της πιο γνωστής, πια, «ευαίσθητης συνοικίας» (κοινώς γκέτο) της Ευρώπης: Του Molenbeek όπου, ασχέτως του τί πιστεύει κανείς, ομουςουλμανικός πληθυσμός δεν είναι καν η πλειοψηφία. Η φτώχεια, η περιθωριοποίηση και ημιζέρια, όμως, είναι.

Οι Βρυξέλλες πενθούν, το Βέλγιο θρηνεί, η Ευρώπη συμπαρίσταται, ο πλανήτης είναι σε εγρήγορση. «Είμαστε σε πόλεμο». Η αγαπημένη φράση, τους τελευταίους μήνες, του Γάλλου προέδρου Φρανσουά Ολάντ. Του σοσιαλιστή προέδρου που επέβαλλε μετά από τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 13ης Νοεμβρίου καθεστώς έκτακτης ανάγκης που αγγίζει τα όρια του στρατιωτικού νόμου στην Γαλλία με τη σύμφωνη γνώμη ή έστω τη σιωπή του μεγαλύτερου μέρους της γαλλικής...αριστεράς.

«Είμαστε σε πόλεμο». Στους δρόμους του Βελγίου ξανακάνει την εμφάνισή του ο στρατός, οι κάτοικοι καλούνται να μείνουν μέσα, λαμβάνονται έκτακτα μέτρα ασφαλείας. Μια σειρά από χώρες σφραγίζουν περαιτέρω τα ήδη σφραγισμένα σύνορά τους, κάνοντας κάθε συζήτηση περί συνθήκης Σένγκεν να μοιάζει ανέκδοτο. Η σκιά ενός ευρύτατου και εκτεταμένου στρατιωτικού νόμου πλανιέται πάνω από την ΕΕ.

«Είμαστε σε πόλεμο». Αυτή τη φορά, σε αντίθεση με την περίπτωση του Παρισιού, τα ευφάνταστα σενάρια για τρομοκράτες με... «εξωτικές» υπηκοότητες που το «έπαιξαν» πρόσφυγες για να μπουν και να αιματοκυλήσουν την «φιλεύσπλαχνη», «πολιτισμένη» Ευρώπη, είναι πιο φειδωλά. Δεν θα μπορούσε να είναι κι αλλιώς. Μετά το μακελειό στο Παρίσι, η απόδειξη ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι δράστες ήταν Γάλλοι ή Βέλγοι υπήκοοι δεν αφήνουν πολλά περιθώρια μυθοπλασίας.

«Είμαστε σε πόλεμο». Στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, με τον πιο φυσικό τρόπο, «ειδικοί» τηλεοπτικοί αστέρες εκτιμούν ότι έρχεται περαιτέρω περιστολή δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, περαιτέρω ενίσχυση των μέτρων καταστολής, περαιτέρω απαγορεύσεις σε κάθε κίνηση διαμαρτυρίας. Είναι το «τίμημα» όπως λένε της ασφάλειας. Ο τρόμος, το αίμα, ο θάνατος λειτουργεί ως το αποτελεσματικότερο όργανο καταστολής. Παγκόσμια και διαχρονικά. Βαθειά ανθρώπινα.

Αλήθεια...με ποιόν «είμαστε σε πόλεμο»; Με τα εκατομμύρια των ξεριζωμένων βασανισμένων προσφύγων ή μεταναστών που αναγκάστηκαν να ξεσπιτωθούν είτε για να γλιτώσουν τη ζωή τους είτε για να βρουν τρόπο να επιβιώσουν εγκαταλείποντας

τις ρημαγμένες, από τις ιμπεριαλιστικές (ωμές στρατιωτικές ή οικονομικές) επεμβάσεις, πατρίδες τους;

Μήπως «έχουμε πόλεμο», πραγματικά, κατά όλων των εξτρεμιστικών και ακραίων οργανώσεων όπως το ISIS ή η al Qaida, που όχι μόνο χρηματοδοτήθηκαν ανοιχτά στα πρώτα τους βήματα από μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και χρησιμοποιήθηκαν, όσο ήταν ελέγξιμες, ως εργαλείο απέναντι σε αντιπάλους; Το ISIS που, ξαφνικά, από μια τελειωμένη οργάνωση στο Ιράκ, μετατράπηκε σε τρανό «εκδικητή» κατά του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία; Ποιοι «έχουμε πόλεμο» κατά του ISIS; Η Σαουδική Αραβία που τον στήριζε και εμμέσως ακόμη το κάνει, εφαρμόζοντας ακριβώς με τον ίδιο ανατριχιαστικό τρόπο την σαρρία, δεν είναι σύμμαχος; Ποιος κοροϊδεύει ποιόν; «Έχουμε όντως πόλεμο» κατά του ISIS, του κάθε ISIS, και των αιτίων που το γεννούν;

Μήπως «έχουμε πόλεμο» με τα εκατομμύρια απελπισμένους, εξευτελισμένους και βαθιά προσβεβλημένους λαούς των οποίων τη ζωή κατέστρεψαν οι επεμβάσεις και τα συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής αντιμετωπίζοντάς τους ως τιποτένιο αναλώσιμο υλικό; Πόσα δάκρυα, αλήθεια, χύθηκαν για την μετατροπή της όμορφης Βαγδάτης σε σφαγείο, σε ατελείωτη έκθεση συντριμμιών μέχρι και σήμερα; Για τις χώρες που έσβησαν από το χάρτη και οι λαοί τους βρέθηκαν στην απόλυτη κόλαση (πχ Λιβύη);

Με ποιους «είμαστε σε πόλεμο»; Με της δεύτερης και τρίτης γενιάς μετανάστες, που ο καπιταλισμός «γκετοποίησε» και περιθωριοποίησε μέσα στην ίδια τους τη χώρα, την μοναδική που γνώρισαν, και τώρα «ανταποδίδουν» με την μόνη γλώσσα που έμαθαν, την τυφλή βία, και την ταυτότητα που νομίζουν ότι βρήκαν σε οργανώσεις – προσωποποίηση της ωμής απόλυτης κτηνωδίας (άρα και επιβολής) όπως το ISIS; Γιατί πίσω από τον δήθεν θρησκευτικό μανδύα, αυτό που κρύβεται είναι κυρίως η δίψα για εξουσία και επιβολή, με γνώμονα τον θεμελιώδη νόμο του καπιταλισμού: Τον νόμο του ισχυρού, τον νόμο της ζούγκλας.

Κι όμως. «Είμαστε σε πόλεμο». «Είμαστε σε πόλεμο» με τις δυνάμεις καταστολής που στο πλαίσιο και των έκτακτων μέτρων ασφαλείας, οι γαλλικές αρχές, όλες τις τελευταίες ημέρες, έχουν στείλει απέναντι σε φοιτητές και εργαζόμενους που διαμαρτύρονται για την περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας δήθεν για ν' αντιμετωπιστεί η ανεργία, στο όνομα «της μεταρρύθμισης της αγοράς εργασίας». Οπου, προφανώς, τώρα, λόγω των επιθέσεων στις Βρυξέλλες, δεν θα διστάσουν ακόμη και να απαγορεύσουν συγκεντρώσεις, όπως άλλωστε είχαν κάνει μετά τις επιθέσεις της 13ης Νοεμβρίου. Σήμερα η Γαλλία, αύριο το Βέλγιο, μεθαύριο κάποια άλλη χώρα.

«Είμαστε σε πόλεμο» με όλους εκείνους που με αέρα ειδικού, κυνικά προαναγγέλλουν περαιτέρω περιστολή δικαιωμάτων, καταστολή κινητοποιήσεων, απαγορεύσεις, περιστολή ελευθεριών, συνεχείς παρακολουθήσεις και παραβιάσεις προσωπικών δεδομένων «πάντα στο όνομα της τρομοκρατίας». Παρουσιάζοντας αυτήν την περιστολή σαν κάτι «φυσικό» που θα πρέπει να «καταπιούμε σαν αντιβίωση» προσπαθώντας να φορτώσουν με το αίμα του κάθε θύματος των τρομοκρατικών επιθέσεων, όσους δεν δέχονται να γονατίσουν απέναντι στο «τέρας» και να συμβάλλουν με τον τρόπο τους στην καλλιέργεια ακόμη μεγαλύτερου μίσους και ακόμη περισσότερης τρομοκρατίας.

«Είμαστε σε πόλεμο» με όσους μεθοδικά προσπαθούν να ταυτίσουν τους πρόσφυγες συλλήβδην με την τρομοκρατία μόνο με γνώμονα τη χώρα προέλευσής τους ή τη θρησκεία

τους. Αλλά και με όσους επισταμένα «ξεχνούν» τα αίτια πίσω από το αποτέλεσμα της προσφυγικής κρίσης, επιλέγοντας βολικά να ασχολούνται «ψυχοπονιάρικα» με το σύμπτωμα για να «κρύψουν» την αρρώστια.

«Είμαστε σε πόλεμο» με εκείνους που γέννησαν, έθρεψαν και αξιοποίησαν την τρομοκρατία που σήμερα καταδικάζουν υποκριτικά ενώ την ίδια ώρα ακόμη της χαϊδεύουν το χέρι είτε για να προωθήσουν σε γεωπολιτικό επίπεδο τα συμφέροντά τους είτε για να επιβάλλουν φόβο και σιωπή μέσα στις χώρες τους. Όσο πιο σκληρά μέτρα φέρνει ο καπιταλισμός, τόσο περισσότερη καταστολή χρειάζεται, τόσο λιγότερα δημοκρατικά δικαιώματα από αυτά που η εργατική τάξη με αγώνες κέρδισε, τόσο περισσότερη τρομοκρατία σε όλα τα επίπεδα και όλες τις μορφές χρησιμοποιεί το κεφάλαιο, χωρίς δισταγμό είτε πρόκειται να φοβίσει είτε ακόμη και να αιματοκυλίσει.

Ναι, με αυτούς «είμαστε σε πόλεμο». Και θα «είμαστε σε πόλεμο». Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Είναι θέμα επιβίωσης. Είναι η ζωή μας. Είναι ότι βήμα το βήμα, βόμβα τη βόμβα, χώρα τη χώρα, πόλεμο τον πόλεμο, περικοπή την περικοπή, μας στερούν, πια, τον αέρα που αναπνέουμε.

Πηγή: <http://www.toperiodiko.gr/%CF%84%CF%81%CE%BF%CE%BC%CE%BF%CE%BA%CF%81%CE%...>